

Koncem roku 2012 jsem zhruba po 20 letech opět navštívil paní JUDr. Věru Hořejšovou. Cílem mé návštěvy v jejím bytě v Plzni na Borech bylo přátelské popovídání o jejím životě a aktivitách, o které bych se s vámi v našem cyklu „O zvířatech a lidech“ rád podělil.

JUDr. Věra Hořejšová, zakladatelka plzeňského spolku na ochranu zvířat a plzeňského útulku pro psy na Valše, je stále velice příjemnou a distingovanou starší dámou, která se nebojí věci říkat tak, jak je vidí, cítí a vnímá. Já jsem se s paní doktorkou poprvé osobně setkal jako devatenáctiletý mladíček. Tehdy jsem ji nesměle žádal o radu při zakládání našeho spolku a ona mi v naprosto stejném pokoji, se stejným klavírem a stejnými obrázky na stěnách, půjčovala své stanovy k založení organizace. V tu dobu jejich spolek fungoval již druhým rokem a měla za sebou bohaté zkušenosti v neziskovém sektoru, s prací se zvířaty i lidmi.

JUDr. Věra Hořejšová

Postrach úřadů a anděl strážný všech opuštěných zvířat.

Od té doby jsme se pak potkávali spíše náhodně, ale o to více se „utkávali“ v telefonních hovorech i médiích a při nejrůznějších ochrannářsky etických kauzách. Ať už jsme se názorově shodovali či výrazně rozcházeli, vážím si paní doktorky Hořejšové nejen pro její bojovnost a celoživotní postoj, ale hlavně jako člověka, který vždy ochotně pomáhal a bojoval za právo zvířata.

Je to tak trochu paradox, ale Věra Hořejšová i přesto, že pro druhé dělala vždy maximum, neměla nikdy na růžích ustláno a všechny své cíle si musela vydřít a leckdy i těžce vybojovat. Přesto o svém životě mluví s úsměvem a hlavně si na nic nestěžuje.

Její tatínek Antonín byl Čech a jako mladý studoval medicínu v Praze. Jelikož však musel narukovat tehdy ještě do rakousko-uherské armády, studium přerušil a dokončil až později. I on, jako většina vlastenců, zběhl do Ruska, kde se později stal legionářem a následně vojenským lékařem. Tady se také kousek od Kyjeva poznal s maminkou, kterou si vzal za manželku a složitě přes půl světa se vrátil do Čech. Věra Hořejšová se už narodila (1925) v Praze, kde vychodila první třídu. Následně se přestěhovali do Plzně, kde kromě základní školní docházky vystudovala gymnázium v Husově ulici a do Prahy se pak vracela už jen v letech studentských, když studovala Právnickou fakultu Univerzity Karlovy. Za války byla nasazena od plzeňské Škodovky, kde dva roky pracovala v dělovce. Těsně po válce dostal otec nabídku odejít do Ameriky. Té nevyužil, a rodina tak zůstala v Plzni. Mladá JUDr. Věra Hořejšová ovládla plynně tři jazyky (češtinu, ruštinu a angličtinu), advokacii však po válce dlouho nedělala. „Otec, jako většina starších vojenských důstojníků, začal být komunisty pronásledován a zavržen. Tehdy to v Plzni nebylo vůbec snadné a lítovala jsem, že tatínek tu Ameriku oděkl,“ vzpomíná paní Hořejšová.

Její láska ke zvířatům se projevovala už od útlého dětství. Do jisté míry ji k tomu vedli oba rodiče, přičemž otec jako lékař nikdy nenechal žádné zvíře bez pomoci a kromě lidí ošetřoval i léčil vše, co malá Věra přinesla. Od deseti let jezdila na koni a koně ji provázeli celým jejím životem. Nadchla se zejména pro parkur a drezuru koní. Za svůj život dosáhla několika významných ocenění, ale na ta nejvyšší nikdy nedosáhla, neboť neplnila tehdejší základní politické prověrky, zejména pak PPOV (Připraven k práci a obraně vlasti). Jak s úsměvem vzpomíná, neprošla v hodů granátem a plavání. Zato však šermovala a hrála tenis, ale to jí v dané době nebylo nic platné.

Kromě koní má Věra Hořejšová slabost zejména pro psy. Pravda, většina psů v jejím životě byli nalezcenci či zvířata odebraná majitelům pro týráni. Právě kvůli psům a lidské bezohlednosti založila roku 1990 Spolek pro ochranu zvířat v Plzni a následně s podporou příznivců a kynologů první psí útulek v Plzni na Valše (1992).

Věra Hořejšová vzpomíná, jak jako mladá ráda řídila auto, ale nikdy neoponechala stranou ani své zájmy kulturní – hru na klavír a literaturu.

Dnes se považuje za Plzeňačku, i když se neustále s rodiči stěhovala podle toho,

kam byl otec vždy převelen. Kromě Plzně má velice ráda Františkovy Lázně. Zde rovněž několik let bydleli a dodnes tato léta považuje za nejkrásnější čas svého života právě díky koním a zvířatům, která tam měla.

Paní Věra Hořejšová se ale poměrně hodně angažovala i v legislativní a zákonné ochraně všech druhů živočichů. Jako právnička vždy hledala cestu k tomu, aby byla hájena zejména práva zvířat, a bylo jí jedno, zda jde o zvířata domácí, hospodářská či volně žijící. Krom toho spouště zvířat pomáhala i fyzicky. Nejen, že nemocným a poraněným obstarávala a platila léčbu, ale snažila se působit i na své okolí a lidskou společnost. Vždy šla sama příkladem, a i když za to kolikrát sklízela jen nadávky a výsměch, prosazovala a prosazuje etické kodexy a ohleduplné chování ke zvířatům dodnes. Tak například stále krmí městské holuby i přesto, že ji za to již několik let peskují, pravidelně venčí méně pohyblivým přátelům psy, píše do tisku i medií a výrazně ovlivňuje povědomí nejen milovníků zvířat, ale i úřadů a státních složek. Možná také právě proto, když ji někdo potká na chodbě nějaké-

ho z plzeňských úřadů, lehce znervózní ze strachu, co zase bude za problém?. I mě paní doktorka několikrát „vyškolila“ popostrčila či nešetřila kritiky. Vždy to ale bylo v zájmu věci a pomoci zvířatům, nikdy to nedělala pro sebe a své zájmy. Paní Věra Hořejšová je totiž dáma, která je zvyklá za právo, své názory a pravdu bojovat, což ji alespoň v mých očích staví na příčku nejvyšší. Ano, zcela určitě mám na spoustu věcí odlišný názor než ona, ale ve finále musím stejně vždy vnitřně kapitulovat a dát jí za pravdu. Alespoň v tom, že problémy, na které upozorňuje, problémy opravdu jsou. A o jakých věcech to takhle složitě mluvím?

Například o prosklených čekárnách MHD, o které se ročně zabíjejí stovky volně žijících ptáků. Když mi o tomto problému říkala před 20 lety, tak jsem jí nevěřil, až po několika letech jsem sám došel k tomu, že to je opravdu velký problém, který je třeba důsledně řešit. Totéž platilo i u poplatků za psy, některých veterinárních zákonů atd. Prostě a zkrátka, ať už máte na doktorku Věru Hořejšovou jakýkoli názor, tak v mých očích je to zvířecí anděl strážný a postrach úřadů zároveň.

■ Karel Makoň
DESOP Plzeň

